Co se stalo se Židy, kteří byli deportováni do Osvětimi, ale nebyli v ní registrováni?

Přednáška Jürgena Grafa na 13. konferenci Institute for Historical Review, Orange County, California, 27.-29. května 2000.

Translated and edited by Russ Granata and Jürgen Graf

1. Úvod

Podle oficiální verze osudu Židů během Třetí Říše byly miliony Židů zavražděny v plynových komorách v Osvětimi a dalších německých táborech. Toto masové vraždění se údajně odehrálo v kontextu systematické politiky vyhlazení Židů.

Na podporu tohoto tvrzení nemohou ortodoxní historici nabídnout nic jiného krom svědeckých výpovědí, které si vzájemně protiřečí a jsou plné technických, přírodovědeckých a logických nemožností.[1] Faktický nebo dokumentární důkaz pro německou politiku židovského vyhlazování, jakož i pro existenci vražedných plynových komor jednoduše neexistuje, naopak, velké množství válečných německých dokumentů nejenže neprezentuje žádný důkaz pro existenci vyhlazovací politiky, ale poukazuje na přesný opak. Budu prezentovat jen jeden příklad. Archiv polského Osvětimského muzea obsahuje dokumenty, které dokazují, že v období mezi červencem 1942 a červnem 1944 se 15 706 téměř výlučně židovským vězňům dostalo lékařské péče v nemocnici v Monowitzi (Osvětim III). Z těchto vězňů 766 v nemocnici zemřelo, přičemž zbytek byl propuštěn.[2] Tento fakt se s politikou židovského vyhlazování jednoduše neshoduje.

Technické a přírodovědecké zkoumání revizionistů dokazuje, že masové vraždění, jak je popisováno očitými svědky, bylo stejně tak nemožné jako zbavení se těl popsaným způsobem. Prostory všeobecně nazývané „plynové komory“ nebyly jako takové konstruovány, a ze stavebně-technických důvodů nemohly být jako takové využívány. Kapacita krematorií – v případě, že příslušné tábory krematoria měly – byla pro kremaci údajného počtu těl absolutně nedostačující.

Reprezentanti tvrzení o židovském vyhlazování a tvrzení o plynových komorách jsou vůči výsledkům revizionistického výzkumu bezmocní, a především nemají nic, čím by odpověděli na technické nálezy revizionistických expertů. Jean-Claude Pressac se jako osamocená postava mezi zastánci teze o vyhlazování pokusil dokázat, že masové vraždění v plynových komorách, jakož i kremace údajného počtu těl byly technicky možné.[3] Pressacovy argumenty byly

---

[1] Pro ověření viz. Manfred Köhler, „Der Wert von Aussagen und Geständnissen zum Holocaust“ v; Ernst Gauss, *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, Grabert, Tübingen 1994, jakož i Jürgen Graf, *Auschwitz. Tätergeständnisse und Augenzeugen des Holocaust*, Neue Visionen, Würenlos/Switzerland 1994.

[2] Panstwowe Muzeum w Oswiecimiu, Syg. DAuI-III-5/1, 5/2, 5/3, 5/4.

[3] Jean-Claude Pressac*, Auschwitz. Technique and Operation of the Gas Chambers*, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1989; Jean-Claude Pressac, *Les crématoires d'Auschwitz. La machinerie du meurtre de masse*, CNRS, Paris 1993.

rozsáhle vyvráceny Robertem Faurissonem a Carlem Mattognem.[4] Každý má možnost porovnat obojí argumenty; takovéto porovnání pak hovoří samo za sebe.

V diskusích s oponenty a skeptiky jsou revizionisté pravidelně konfrontováni s otázkou: „Co se stalo s chybějícími Židy, když nebyli vyhlazeni?“ Toto je poslední argument, který zastánci teorie o vyhlazování mají, a který si zasluhuje seriózní posouzení. My revizionisté bychom se opravdu neměli uspokojit jen vyvrácením oficiální verze „holocaustu“, měli bychom se také pokusit co nejlépe vysvětlit, co se skutečně odehrálo, a k tomu přirozeně patří otázka místa pobytu chybějících Židů.

V mé zprávě se dnes budeme zabývat osudem Židů, kteří byli deportováni do Osvětimi, ale nebyli tam registrováni. Je třeba říci, že nejsem schopen zodpovědět tuto otázku úplně. Kdybychom vlastnili dokumenty, které by tento problém bezpochyby objasňovaly, tak bych tu dnes nemluvil. Revizionisté by už vyjádřili všechny názory a bylo by zbytečné organizovat revizionistické konference. Dokumentace tohoto aspektu táborové historie je však chabá a neúplná.

V této chvíli jsme z větší části nuceni zaobírat se hypotézami a poukazovat na úlohu, se kterou budou revizionisté v budoucnu konfrontováni. První, „destruktivní“ fáze revizionistické práce – vyvrácení oficiálního tvrzení o „holocaustu“ – je z větší části za námi a nyní nastává čas koncentrovat se na druhou, obtížnější, „konstruktivní“ fázi, kterou je vytvoření úplnějšího obrazu skutečného osudu Židů během 2. světové války. I když už autoři jako Arthur Butz, Walter Sanning, Steffen Werner, Enrique Aynat a Jean-Marie Boisdefeu vykonali průkopnickou práci, tato druhá fáze revizionistického výzkumu je stále na počátku.

2. Počet Židů deportovaných do Osvětimi, zesnulých, jakož i přeživších podle Franciszka Pipera

Krátce po sovětské okupaci Osvětimi Sověti zastávali názor, že tam zemřely 4 miliony lidí.[5] Toto absurdní číslo nebylo akceptováno žádným západním historikem, který měl minimum sebeúcty, v Polsku však bylo používáno do roku 1990. V roce 1993 vedoucí divize historického výzkumu osvětimského muzea, Franciszek Piper, publikoval knihu pod názvem *Die Zahl der Opfer von Auschwitz* (Počet obětí v Osvětimi).[6] Piperova studie prezentuje do nynějška nejrozsáhlejší výzkum mezi ortodoxními historiky. V kontrastu vůči autorům jako Raul Hilberg, kteří nepovažují za potřebné dokazovat čísla, která nám servírují,[7] Piper detailně vysvětluje, jak ke svým počtům došel.

Piper píše, že do Osvětimi bylo přivezeno 1,3 miliony vězňů, ze kterých bylo registrováno jen 400 000. Mezi nimi bylo 1 095 000 Židů, ze kterých bylo registrováno 205 000 a 890 000 bylo neregistrovaných. Podle Pipera ze 400 000 registrovaných židovských a nežidovských vězňů přežilo tábor 200 000 – tedy polovina. Taktéž u registrovaných Židů je počet přeživších přibližně polovina – tzn. 100 000. Jestliže tedy téměř všichni neregistrovaní Židé byli údajně

[4] Robert Faurisson v *Revue d'Histoire Revisionniste*, no. 3 (November 1990/January 1991); Robert Faurisson a Carlo Mattogno v Herbert Verbeke, *Auschwitz: Nackte Fakten. Eine Erwiderung an Jean-Claude Pressac*, Vrij Historisch Onderzoek, Berchem 1995.

[5] USSR-008.

[6] Franciszek Piper, *Die Zahl der Opfer von Auschwitz*, Verlag Staatliches Museum in Oswiecim, 1993.

[7] Hilberg tvrdí, že v Osvětimi zemřelo více než 1,25 milionu lidí (jeden milion Židů a více než 250 tisíc Nežidů) (*Die Vernichtung der europäischen Juden*, Fischer Taschenbuch Verlag, Frankfurt am Main, 1997, str. 955, 956), ale pro toto číslo neudává žádný zdroj.

zavražděni v plynových komorách, úplný počet obětí v táboře se dostává k přibližně 1,1 milionu osob.[8]

Jean Claude Pressac Piperův počet obětí drasticky redukuje. V německé verzi své druhé knihy z roku 1994 (*Die Kramatorien von Auschwitz*) udává úplný počet obětí mezi 631 000 až 711 000.[9] Tato čísla mu nebylo umožněno citovat v antologii *Anatomy of the Auschwitz Death Camp*,[10] kterou publikoval spolu s dalšími ortodoxními historiky.[11] Soudě podle těchto okolností můžeme dospět k závěru, že Piperovy statistiky odrážejí současnou oficiální historiografii.

Ohledně počtu registrovaných židovských i nežidovských osvětimských vězňů stojí Piperova vyjádření na pevné půdě. S ohledem na počty zesnulých mezi těmito vězni Carlo Mattogno a Franco Deana docházejí k nižšímu počtu než Piper. V roce 1994 odhadli úplný počet zesnulých osob – Nežidů i Židů – na 160 až 170 000.[12] Carlo Mattogno, přední revizionistický specialista na Osvětim, momentálně pracuje na detailní studii týkající se úmrtnosti v tomto táboře, ve které mírně redukuje své údaje z roku 1994.[13] Co do počtu obětí mezi registrovanými vězni dochází vedoucí „vyhlazovačský“ expert Piper a nejlépe informovaný revizionistický odborník Mattogno k údajům, které se liší v desítkách tisíc, ale v zásadě se shodují. Situace je však radikálně odlišná u neregistrovaných vězňů. Piper tvrdí, že krom 890 000 neregistrovaných Židů bylo do Osvětimi přivezeno přibližně 15 tisíc neregistrovaných Nežidů. Zdali je toto vyjádření správné, zůstává otevřenou otázkou. Zajímáme se tu výhradně o problém neregistrovaných Židů.

Pro většinu zemí je počet Židů deportovaných do Osvětimi znám díky původním německým válečným dokumentům. Proto víme, že z Francie bylo deportováno 75 000 Židů a z těchto 69 000 do Osvětimi.[14] Podobné předpoklady se vztahují na většinu dalších zemí, ze kterých se uskutečňovaly deportace do Osvětimi. Zde se Piperova čísla dají těžko zpochybnit. Diskutabilní jsou však počty deportovaných ze dvou zemí, ze kterých pocházel zdaleka největší počet Židů – jmenovitě z Maďarska a Polska.

Na základě telegramů z roku 1944 zaslaných do Berlína zvláštním německým velvyslancem v Budapešti, Edmundem Veesenmayerem,[15] se stanovuje počet deportovaných maďarských Židů na 438 000. Arthur Butz ve své klasické revizionistické práci *The Hoax of the Twentieth Century*[16] zastává stanovisko, že Veesenmayerovy dokumenty jsou přinejmenším z části falešné, a že skutečný počet je o hodně nižší. Detailněji se k této otázce dostaneme později, v tuto chvíli se spokojím s vyjádřením, že Butzova teze, kterou jsem dříve podporoval ve své knize *Der Holocaust Schwindel*,[17] je nyní, dle mého soudu, pravděpodobně neplatná a akceptuji počet 438 000 deportovaných maďarských Židů jako pracovní hypotézu.

---

[8] Piper, str. 200-202.

[9] *Die Krematorien von Auschwitz*, Piper Verlag, Munich/Zurich 1994, str. 202. V původní francouzské verzi *Les crematoires d'Auschwitz* (CNRS, Paris 1993, str. 148) Pressac udává vyšší počet (775 000-800 000).

[10] Yisrael Gutman a Michael Berenbaum (Hg.), *Anatomy of the Auschwitz Death Camp*, Indiana University press, Bloomington and Indiana 1994.

[11] Faurisson v Siegfried Verbeke, *Auschwitz: Nackte Fakten*, str. 163.

[12] Carlo Mattogno a Franco Deana, *Die Krematoriumsöfen von Auschwitz und Birkenau*, v: Ernst Gauss, *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, Grabert Verlag, Tübingen 1994, str. 307.

[13] Tato studie se měla objevit v létě 2000.

[14] Serge Klarsfeld, *Le Mémorial de la Déportation des Juifs de France*, Paris 1978, bez číslování stran.

[15] NG-5615.

[16] Arthur Butz, *The Hoax of the Twentieth Century*, Historical Review Press, Chapel Ascote 1977.

[17] Gideon Burg Verlag, Basel 1993.

Počet 300 000 deportovaných polských Židů, citovaný Piperem, je určitě příliš vysoký. Piper odkazuje na druhé vydání *Kalendaria*[18] Danuty Czechové, ve kterém je uveden počet deportovaných z Polska 225 000; k tomuto přidává Židy deportované do Osvětimi z Lodže, které D. Czechová neposuzovala. Jejich počet udává v rozmezí 55 až 65 000, takže úplný počet polských Židů deportovaných do Osvětimi činí 280 až 290 000 lidí. Tento počet je Piperem zaokrouhlen na 300 000. Ale ve skutečnosti musí být počet 225 000 uvedený v *Kalendariu* redukován o přibližně 43 000. Přibližně 30 000 Židů přišlo do Osvětimi z polských pracovních táborů, a Piper je tedy započítává dvakrát! Dalších 13 000 polských Židů, kteří byli údajně deportováni do Osvětimi v zaplombovaných automobilech a zavezeni bez selekce do plynových komor, existuje jen v příbězích „očitých svědků“. Jsou takříkajíc „neexistujícími osobami“, jak by řekl George Orwell. A nakonec, počet Židů přivezených z Lodže do Osvětimi nepřesahoval zhruba 20 000.[19] Z těchto důvodů je (údajný) počet 300 000 polských Židů transportovaných do Osvětimi velmi nadhodnocený a musí být zredukován o přibližně 100 000.

Pojďme sumarizovat: Podle F. Pipera bylo do Osvětimi deportováno 1,1 milionu Židů – mezi nimiž bylo 300 000 polských Židů. Z tohoto posledního počtu odečítáme 100 000, akceptujíc však Piperovy počty pro všechny další země, včetně Maďarska přinejmenším dočasně, a docházíme takto přibližně k milionu Židů deportovaných do největšího německého koncentračního tábora. Z těchto bylo 200 000 registrováno. Podle Pipera polovina z nich tábor přežila, přičemž Mattogno a Deana docházejí k vyššímu procentu přeživších. Zůstává proto 800 000 Židů, kteří nebyli v táborových záznamech registrováni. Podle oficiální historiografie byli prakticky všichni v Osvětimi zplynováni. Podle Veesenmayerova telegramu více než polovina z těchto 800 000, jmenovitě 410 000, pocházelo z Maďarska, a jen 28 000 bylo registrováno v Osvětimi.

K otázce maďarských Židů se vrátím v poslední části mého referátu, ale nyní odbočím k osudu neregistrovaných Židů z jiných zemí.

3. Neregistrovaní židovští vězni ze zemí mimo Maďarsko

Jak víme, existuje mnoho válečných německých dokumentů, které hovoří o „Evakuierung“ či „Abschiebung“ (evakuaci, odsunu) Židů. 21. srpna 1942 například Martin Luther, úředník z německého ministerstva zahraničních věcí, odkazující se na dva roky staré Hitlerovo rozhodnutí přemístit Židy mimo Evropu, napsal v memorandu toto:[20]

„Principem německé politiky ve věci Židů po převzetí moci (nacionálními socialisty) bylo propagovat židovskou emigraci všemi možnými způsoby. (…) Současná válka dává Německu možnost a také povinnost vyřešit židovskou otázku v Evropě. (…) Evakuace Židů z Německa začala na bázi zmíněné Vůdcovy direktivy (Hitlerův rozkaz k evakuaci Židů). Bylo logické zahrnout bezprostředně židovské občany zemí, které také zavedly protižidovská opatření. (…) Ale počet Židů, deportovaných touto cestou na východ, nepostačoval na tamní potřeby pracovních sil.“

---

[18] Danuta Czech, *Kalendarium der Ereignisse im Konzentrationslager Auschwitz-Birkenau 1939-1945*, 2nd edition, Rowohlt, Reinbeck bei Hamburg 1989.
[19] Detailní informace budou poskytnuty v nadcházející práci o úmrtnosti v Osvětimi od Carla Mattogna.
[20] NG-2586.

Ortodoxní historici, kteří interpretují „evakuaci“ a „deportování“ jako kamuflovaná vyjádření pro „vyhlazování“, budou muset vyvinout skutečnou snahu, aby vysvětlili odkaz na „nedostatek práce“. Ještě obtížnější je vysvětlení faktu, že do okupovaných sovětských zón byl zaslán pozoruhodný počet západoevropských Židů. Deportace německých a českých Židů do Rigy a Minsku je detailně popsaná Raulem Hilbergem v jeho standardní práci a Hilberg taktéž zdůrazňuje ekonomický význam židovských vězňů pracujících v těchto zónách. Hilberg píše, že existovala „rostoucí poptávka po židovských pracovnících“, a že němečtí Židé pracovali v Rize pro SS, armádu, námořnictvo, vzdušné síly, železnici a v komerčních podnicích.[21] Deportace těchto Židů se uskutečnila v prosinci 1941. V tomtéž měsíci bylo podle ortodoxní historiografie otevřeno Chelmno, prvý takzvaný „vyhlazovací tábor“, a v březnu 1942 měl být otevřen druhý údajný „vyhlazovací tábor“ v Belzecu. Protože tábor nevyroste jen tak přes noc, rozhodnutí vybudovat Chelmno a Belzec muselo být přijato nějaký čas předtím. Skutečně, podle Hilberga všechny okolnosti poukazují na fakt, že před koncem léta 1941, přinejmenším dva měsíce před deportací německých Židů, přijal Hitler rozhodnutí vyhladit Židy.[22] Proč potom byli němečtí Židé posíláni do Rigy a Minsku místo do údajných „vyhlazovacích táborů“ Chelmno a Belzec? Argument, že byli potřební jako pracovníci v okupovaných sovětských oblastech, jednoduše neobstojí: jak udává Hilberg, mnoho dotyčných Židů byli „mrzáci, váleční invalidé a staří lidé nad 70 roků“,[23] kteří nemohli být využiti jako pracovní síla a měli by být posláni do „vyhlazovacích táborů“, pokud takové existovaly, ne do Rigy a Minsku.

Nedávno jsem získal kopii článku z *Israelitisches Wochenblatt der Schweiz* (Izraelský týdenník Švýcarska) ze 16. října 1942, kde se na stranách 10-11 udává následující:

„Už nějaký čas existovala tendence rozpustit polská ghetta. Tak to bylo v případě Lublinu a teď má následovat Varšava. Není známo, jak dalece tento plán už proběhl. Předešlí obyvatelé ghett putují dále na východ do ruské okupační zóny. Částečně byli nahrazeni Židy z Německa. (…) Očití svědci, kteří až donedávna byli v ghettu v Rize a dokázali utéct, udávají, že v tomto ghettu je stále 32 000 Židů. Od okupace jich zahynuly tisíce. Židé jsou teď nuceni pracovat mimo města. (…) Nedávno byly v Rize zaznamenány příjezdy židovských transportů z Belgie a dalších zemí západní Evropy, které však bezprostředně pokračovaly k neznámému cíli.“

V oficiální literatuře „holocaustu“ se člověk nedozvídá nic o transportu polských Židů do okupovaných ruských zón. Polští Židé evakuovaní z ghett byli údajně zplynováni ve „vyhlazovacích táborech“. Oficiální literatura se taktéž nezmiňuje o tom, že byli do Rigy přivezeni belgičtí Židé. Podle *Enzyclopädia des Holocaust* (Encyklopedie holocaustu) „byla většina (belgických) Židů zavražděna v Osvětimi, několik malých skupin bylo deportováno do Buchenwaldu, Ravensbrücku a Bergen-Belsenu“.[24] Jak jsme viděli, *Israelitisches Wochenblatt* taktéž vzpomíná Židy z dalších evropských zemí, kteří byli přesunuti z Rigy na neznámé místo. Podle oficiální historiografie v říjnu 1942 existovalo šest vyhlazovacích táborů – tak proč by měli být deportovaní Židé posíláni mimo těchto šest „center smrti“ dále na východ na okupovaná sovětská teritoria? Představitelé ortodoxní verze „holocaustu“ jsou naprosto ne-

---

[21] Raul Hilberg, *Die Vernichtung...*, str. 377.
[22] *Tamtéž*, str. 420/421.
[23] *Tamtéž*, str. 377.
[24] E. Jäckel, P. Longerich, J. Schoeps, *Enzyklopädie des Holocaust*, Argon, Berlin 1993, str. 170.

schopní zodpovědět takovéto elementární otázky, protože by – podle nich – belgickým Židům přesun na okupovaná východní teritoria nikdy nebyl umožněn.

Je vcelku jasné, že pro mnoho belgických Židů a dalších západoevropských Židů sloužila Osvětim jen jako tranzitní tábor. Článek z *Israelitisches Wochenblatt* není ojedinělým případem. Dva revizionističtí autoři, Španěl Enrique Aynat[25] a Francouz Jean-Marie Boisdefeu,[26] shromáždili další případy. Zde je několik z nich:

Slovenský Žid Gisi Fleischman v březnu 1943 oznámil, že se v regionu Lublin setkal s dalšími slovenskými, jakož i s belgickými Židy.[27]

Podle očitého svědka jménem I. Hertz Židovský antifašistický výbor SSSR v roce 1946 oznámil, že v roce 1942 byli na Ukrajinu deportováni francouzští a belgičtí Židé.[28]

Ve vydání francouzských komunistických undergroundových novin *Noitre Voix* z dubna 1944 bylo uvedeno následující:[29]

„Rádiem Moskva bylo vysíláno poselství, které potěší všechny Židy Francie. Kdo z nás nemá bratra, sestru, příbuzného mezi deportovanými z Paříže? A kdo se nepotěší, když zaslechne, že 8 000 pařížských Židů bylo zachráněno slavnou Rudou armádou! Jeden z nich rádiu Moskva oznámil, jak byl zachráněn před smrtí spolu s 8 000 dalšími pařížskými Židy. Všichni se našli na Ukrajině v době poslední sovětské ofenzívy a banditi z SS je předtím, než opustili zemi, chtěli postřílet.“

Nyní by někdo mohl namítnout, že takovéto zprávy nejsou německými válečnými dokumenty a nejsou přesvědčivé, avšak silně podporují tezi, že Osvětim sloužila částečně jako tranzitní tábor. Proč by komunistické undergroundové noviny ve Francii v dubnu 1944 publikovaly falešnou zprávu o Židech zachráněných Rudou armádou na Ukrajině? A proč by měl Židovský antifašistický výbor Sovětského svazu rozšiřovat falešné informace o francouzských a belgických Židech poslaných na Ukrajinu? Pro takovéto falešné zprávy neexistuje žádný důvod.

K tomu ještě existuje několik německých válečných dokumentů, které odkazují na přemístění západoevropských Židů na východní teritoria. 28. srpna 1942 se v Berlíně uskutečnila konference ohledně židovské otázky, kde byly prodiskutovány okolnosti deportací. 1. září 1942 jeden z účastníků této berlínské konference, SS-Untersturmführer Ahnert, prezentoval v Paříži dokument, který obsahoval následující vyjádření týkající se prostých Židů z Francie:[30]

„SS-Obersturmbannführer Eichmann dal během diskuse na vědomí, že současný evakuační problém (usazení bezprizorních Židů) by měl být skončen koncem tohoto kalendářního roku.

[25] Enrique Aynat, *Estudios sobre el „Holocausto“. La deportación de judiós de Francia y Bélgica en 1942*, Gráficas Hurtado, Valencia 1994.

[26] Jean-Marie Boisdefeu, *La Controverse sur l'Extermination des Juifs par les Allemands, Tome 2: Réalités de la „Solution finale“*, Vrij Historisch Onderzoek, An-twerp 1996.

[27] M. D. Weissmandel, Min Hametzar, citováno z Aynat, *Estudios...*, str. 58.

[28] *The Black Book. The Nazi Crime Against the Jewish People*, New York 1946, str. 198, citováno z Aynat, *Estudios*, str. 58.

[29] Překopírováno v Boisdefeu, *La controverse...*, str. 86.

[30] Centre de Documentation juive contemporaine de Paris, XXXVI-59. Dokument je překopírován v Boisdefeu, str. 78-80.

Konec června 1943 je očekáván jako konečný termín přesunu zbývajících zahraničních Židů (…) SS-Obersturmbannführer Eichmann požadoval okamžitý nákup baráků, které byly požadovány velitelem bezpečnostní policie v Haagu. Tento tábor má být vybudován v Rusku. Přesun baráků může být zorganizovaný tak, že se v každém transportním vlaku poveze 3 až 5 baráků."

Implikace tohoto dokumentu je vcelku jasná. Jen část osvětimských Židů, kteří tam byli přesunuti z Francie, v Osvětimi zůstala. Zbytek byl dále transportován, jmenovitě do Ruska, kde pro ně měl být vybudován tábor. Baráky pro tento tábor měly být transportovány vlakem.

Serge Klarsfeld se ve svém *Mémorial de la Déportation des Juifs de France* zmiňuje o transportu 878 francouzských Židů z května 1944 do Revalu (Talin) v Estonsku, jakož i do Kaunasu v Lotyšsku. Mezi deportovanými byly taktéž děti ve věku 12 až 15 roků, z nichž byla většina rozhodně na práci příliš mladá. Tak proč byly posílány do pobaltských států?

Není to jediná dokumentární evidence, že Židé, kteří nebyli schopni práce, nebyli vražděni v Osvětimi, ale převáženi na východ. V dalším dokumentu z „Archive du Centre de Documentation juive contemporaine" v Paříži, datovaném 21. července 1942, se uvádí:[31]

„20. července 1942 spolu telefonovali SS-Obersturmbannführer Eichmann a SS-Obersturmführer Nowak z RSHA [Reichssicherheitshauptamt] IV B4. S SS-Obersturmbannführerem Eichmannem byla prodiskutována otázka přemístění dětí a bylo rozhodnuto, že jakmile bude opět možný transport do Generálního gouvernementu, vyjedou dětské transporty. SS-Obersturmführer Nowak potvrdil, že koncem srpna/začátkem září bude umožněno 6 transportů do Generálního gouvernementu. Budou obsahovat všechny typy Židů (včetně těch, kteří nejsou schopni práce a starých)."

Samozřejmě, tento vysoce překážející dokument není v ortodoxní literatuře „holocaustu" nikdy, vůbec nikdy citovaný. Tento dokument odkazuje na transport dětí, jakož i neschopných práce a starých Židů do Generálního gouvernementu. A Osvětim nebyla v Generálním gouvernementu, ale v té části západního Polska, které bylo v roce 1939 anektováno Německem. Práceneschopní a staří Židé nebyli zplynováni v Osvětimi, ale posíláni dále na východ, bezpochyby kvůli umístění do ghett. Námitka, že tam byli posíláni proto, aby byli povražděni ve východním vyhlazovacím táboře, by byla absurdní, protože by neexistoval důvod odklonit tyto lidi z trasy od „plynových komor" Osvětimi, aby byli povražděni v „plynových komorách" Treblinky!

Jsme přesvědčeni, že v roce 1945 vítězové přijali opatření, aby zabavili německé dokumenty, které jasně protiřečí tezi vyhlazování, a že toto je důvod, proč jsou takovéto dokumenty dostupné jen ve vzácných případech.

Se vší pravděpodobností je to důvod, proč nejsou dostupné žádné dokumenty týkající se tzv. východních vyhlazovacích táborů Treblinka, Sobibor a Belzec. Všechny tyto tři tábory byly téměř jistě tranzitními tábory, přes které byli přemisťováni polští, ale taktéž jistý počet západních Židů, na okupovaná východní teritoria.

Není pochyb o tom, že funkcí Treblinky bylo sloužit jako tranzitní tábor pro Židy přesouvané z Lublinu; to je podporováno různými zprávami očitých svědků. Jistý polský Žid jménem Samuel Zylbersztain v roce 1968 uvedl, že v roce 1943, spolu s asi 500 dalšími Židy, byl pře-

[31] Centre de Documentation juive contemporaine, XXVI-46, ofoceno v Aynat, str. 86.

ložen z Treblinky do Majdanku.[32] Ale samozřejmě podle oficiální verze „holocaustu“ byla Treblinka čistě vyhlazovacím táborem, ve kterém byl krom pár „Arbeitsjuden“ (pracujících Židů) každý Žid okamžitě zavražděn – proč by byl potom Zylbersztain poslán do Majdanku? Jistě ne proto, aby byl zplynován, protože přežil i tento druhý „vyhlazovací tábor“ – a po něm přežil dalších osm regulérních koncentračních táborů! Je tedy živým příkladem, že Němci Židy nevyhlazovali.

Stephen Werner ve své zajímavé knize *Die zweite babylonische Gefangenschaft* (Druhé babylonské zajetí)[33] dokládá několik indikací deportací Židů z různých zemí do Běloruska. Cituje například následující odstavec knihy publikované v NDR v roce 1976, ve které jsou prezentovány memoáry sovětských partyzánů a německých antifašistů:[34]

„V bratrské rodině běloruských partyzánů odvážně bojovali proti fašismu Češi a Slováci, Francouzi a Jugoslávci, Řekové a Holanďané, Španělé a Rakušané, Němci a členové dalších národů.“

Jak se mohli antifašisti ze všech těchto zemí dostat do Běloruska, jestliže by tam nebyli deportováni? I přes několik zřejmých omylů je Wernerova kniha dobrým počátečním bodem pro další výzkum.[35]

Nakonec bych rád odpověděl na otázku, co se stalo se Židy, kteří byli deportováni na východní teritoria:

Úmrtnost byla bezpochyby vysoká kvůli všeobecnému válečnému strádání, především proto, že mnoho z deportovaných byli staří a fyzicky neschopní práce. Zdá se mi možné, že mnoho z přeživších polských Židů si zvolilo zůstat v Sovětském svazu, protože Polsko trpělo během války velkým ničením a nadto bylo Polsko samo o sobě silně antisemitské. Nedomnívám se však, že je pravděpodobné, že by mnoho západních Židů dobrovolně zůstalo v Sovětském svazu.

Werner a Boisdefeu si myslí, že ti západoevropští Židé, kteří přežili válku, byli pravděpodobně Sověty deportováni do sibiřských táborů. V té době už Stalin podporoval mýtus vyhlazování Židů v plynových komorách a masivní návrat Židů ze SSSR by tuto legendu vyvrátil. Werner a Boisdefeu však tuto tezi nemohou dokázat.

Objasnění mnohých nezodpověděných otázek se může nalézat v archivech v Rusku a v dalších zemích kdysi patřících do sféry vlivu Sovětského svazu. Revizionisté mají důvody k naději, že budoucí národní a antisionistická vláda jednoho dne takovéto dokumenty zveřejní. Nemusím vám vysvětlovat celkově dramatické a politické důsledky takovéhoto kroku.

4. Neregistrovaní maďarští Židé

Všeobecně se akceptuje, že maďarské Židovstvo zažilo v roce 1944 tři velké deportační vlny.

---

[32] Samuel Zylbersztain, Pamietnik Wieznia dziesieciu obozow, v: *Biuletyn Zydowskiego Instytutu Historycznego*, č. 68, Warsaw 1968.

[33] Steffen Werner, *Die zweite babylonische Gefangenschaft. Das Schicksal der Juden im europäischen Osten*, Selbstverlag, Pfullingen 1990.

[34] *In den Wäldern Belorusslands*, East Berlin 1976, str. 9, citováno z Werner, str. 89.

[35] Werner se domnívá, že miliony Židů byly deportovány do Běloruska, což je nemožné.

V období od 15. května do 9. července došlo k masovým deportacím z provincií. Jak už bylo vzpomenuto, zvláštní velvyslanec Veesenmayer ve svých telegramech oznamoval, že bylo deportováno 438 000 Židů, což byla přibližně polovina maďarské židovské populace té doby (víme, že Maďarsko bylo v roce 1944 o hodně větší než Maďarsko současné, protože v roce 1939 a 1940 anektovalo oblasti Československa, Jugoslávie a Rumunska, které později ztratilo jako výsledek své vojenské porážky coby spojenec Německa). Kvůli zhoršující se válečné situaci hlava maďarského státu, admirál Miklós Horthy, nařídil 9. července 1944 zastavení deportací a Židé v hlavním městě Budapešti, kteří měli být dalšími evakuovanými, byli evakuace ušetřeni.

Ve druhé polovině června bylo do tábora Strasshof nedaleko Vídně přivezeno 20 000 Židů. Většina z nich válku přežila.[36]

V říjnu po Horthyho pádu a nástupu fašistického hnutí Šípových křížů pod vedením Ference Szalasiho k moci byly tisíce budapešťských Židů nuceny pochodovat k hranici Říše, aby tam konstruovali opevnění proti sovětským tankům. Jistý počet z nich určitě zahynul, ale tyto události nemají s tzv. „holocaustem" co do činění, proto se dále této skutečnosti nebudeme věnovat. Omezím se jen na diskusi ohledně první a nejsilnější deportační vlny.

Podle původní verze „holocaustu" byli všichni Židé deportovaní v období květen-červenec posláni do Osvětimi a po příchodu zplynováni, s výjimkou 28 000 Židů, kteří tam byli registrováni. V roce 1983 francouzský historik Georges Wellers udával počet maďarských Židů zavražděných v Osvětimi ve výši 409 640.[37]

Wellers, výjimečný expert na dokumenty, leč člověk nízkého morálního charakteru, se svými čísly záměrně podváděl. Už v roce 1964 Danuta Czechová v prvním vydání svého *Kalendaria* odhaluje existenci tzv. Durchgangslager (tranzitního tábora) v Osvětimi-Březince.[38] Pod datem 14. července 1944 D. Czechová uvádí:

„Neregistrovaní Židé (tzv. „tranzitní Židé") neobdrželi táborová čísla a ani nebyli čísly tetováni. Byli dočasně umístěni v táboře BIIc, cikánském táboře BIIe, vězni zvaného ‚Mexiko'. Tento tábor byl nedokončeným třetím sektorem tábora, který byl na plánech označený jako BIII (Baubschnitt III). Tam byly umístěny ženy."

Toto je nezvratný důkaz, že mnoho Židů v Březince nebylo registrováno ani zplynováno, ale přeloženo jinam. Pod datem 22. srpna 1944 D. Czechová uvádí, že ten den bylo v tranzitním táboře 30 000 židovských vězňů z Maďarska. Je jednoduše nemožné, aby to Wellers nevěděl. Tentýž Wellers, který měl drzost kritizovat Rassiniera a Faurissona jako „falzifikátory historie"!

Co se týče počtu obětí mezi maďarskými Židy deportovanými do Osvětimi, ortodoxní historici nám servírují čísla, která si maximálně protiřečí:

Enzyclopädie des Holocaust uvádí, že „většina" těchto Židů byla zplynována bezprostředně po příchodu do Osvětimi-Březinky, ale obezřetně se vyhýbá uvedení jakéhokoli počtu.[39]

Raul Hilberg se drží stejné linie a tvrdí, že „velká většina" deportovaných byla po příchodu „zplynována" v osvětimském vyhlazovacím centru,[40] ale o 300 stran dále si protiřečí, udávaje

---

[36] *Enzyklopädie des Holocaust*, str. 1467.

[37] Essai de détermination du nombre des juifs morts au camp d'Auschwitz, v: *Le monde juif*, October-December 1983, str. 153.

[38] Hefte von Auschwitz, Wydawnictwo Panstwowego Muzeum w Oswiecimiu, č.8 (1964).

[39] *Enzyklopädie des Holocaust*, str. 1467.

celkové ztráty maďarského Židovstva „více než 180 000“,[41] což naznačuje, že jasná většina deportovaných musela přežít – kde? Hilberg se zmiňuje o „několika tisících“, které byly přesunuty jinam.[42] O osudu jiných nepodává žádné informace.

Jean-Claude Pressac svévolně stanovuje počet maďarských Židů, kteří v Osvětimi zemřeli, na 292 000.[43]

Všechna tato čísla jsou nemožná, protože kremace udávaného počtu mrtvol jednoduše nebyla vykonatelná a technické nemožnosti se neodehrávaly dokonce ani v Třetí Říši. V roce 1944 v Březince fungovala čtyři krematoria se 46 pecemi. Jak dokázal Carlo Mattogno, v jedné peci nemohlo být za 24 hodin spáleno více než 20 těl, úplná kapacita 46 pecí tak byla 920 mrtvol denně. Jestliže člověk akceptuje hypotézu masového vyhlazování, musí posoudit mezi hypotetickými oběťmi plynování procentuální zastoupení dětí, a toto číslo musí být následně vynásobeno 1,2. Teoretická maximální kapacita krematorií by tak představovala 1 104 mrtvol denně.[44] Během období 55 dní by byla maximální kremační kapacita okolo 60 000. Ve skutečnosti je tento údaj přehnaný, protože díky velkému množství dokumentů o krematoriích, které přežily válku, víme, že pece často selhávaly a musely být opravovány. Nakonec musí člověk zvážit, že mrtvoly vězňů, kteří během téže doby zemřeli z přirozených příčin, musely být taktéž spáleny. I kdybychom se odrazili od nejmenšího počtu obětí udávaného autory zastávajícími tezi o vyhlazování, to jest 180 000 citovaných Hilbergem, stále se musíme zaobírat více než 120 000 nespálenými těly.

Tyto technické nemožnosti zarazily dokonce i „holocaustové“ autory, kteří kapacity krematorií rutinně zveličují. Podle svědectví očitých svědků, jako jsou svědectví Filipa Müllera,[45] se tvrdí, že velká část zplynovaných byla spálena na otevřeném vzduchu v kremačních jámách. Díky šťastné shodě náhod byl tábor Březinka 31. května 1944 dvakrát fotografován průzkumným americkým letectvem.[46] V ten den bylo do Osvětimi přivezeno 15 000 maďarských Židů, v předcházejících 14 dnech do tábora dorazilo 184 000 Židů z Maďarska, denní průměr je 13 000 vězňů. Letecké fotografie nezobrazují nejmenší stopu údajné vyhlazovací činnosti: žádná stopa po jámách, žádné řady lidí před komorami, žádný důkaz pálení na otevřeném vzduchu v oblastech, o kterých se zmiňovali svědci (nádvoří krematoria V, nedaleko krematorií II a III, jakož i bunkr 2).

Německé dokumenty z té doby jasně odhalují důvody masové deportace: Německo naléhavě potřebovalo pracovní síly pro svůj válečný průmysl. 9. května 1944 oznamoval Heinrich Himmler v dopise vedoucímu SS-Hauptamt, jakož i vedoucímu SS-WVHA (hlavní úřad ekonomické administrativy), že na střežení pracovníků v konstrukčním programu má být přiděleno 10 000 vojáků, protože jinak bylo „umístění, střežení a účinné zaměstnání přibližně 200 000 Židů“ nemožné.[47] O dva dny později, 11. května 1944 Himmler dále vysvětloval:[48]

---

[40] Hilberg, str. 1 000.
[41] *Tamtéž*, str. 1 300.
[42] *Tamtéž*, str. 999.
[43] Pressac, *Les crématoires d'Auschwitz*, str. 147, 148.
[44] Mattogno v Siegfried Verbeke, *Nackte Fakten*, str. 115.
[45] Filip Müller, *Sonderbehandlung*, Steinhausen, Frankfurt on the Main. 1979, str. 207 ad.
[46] Records of the Defense Intelligence Agency (RG 373), mission 60/RPS/462 60 SQ, CAN D 1508, Exposure 3055, 3056, překopírováno v John Ball, *Air Photo Evidence*, Ball Resource Limited, Delta, B.C. Canada 1992.
[47] NO-5689.
[48] Tamtéž.

„Führer nařídil, že na střežení 200 000 Židů Reichsführer-SS vyšle 10 000 vojáků Waffen SS s důstojníky a poddůstojníky, kteří budou umístěni v koncentračních táborech Říše, aby byli zaměstnáni na velkých stavbách organizace Todt a dalších vojensky důležitých službách.“

Himmler zde musel mít na mysli maďarskou akci, která měla začít, protože v té době nedocházelo k žádným masovým deportacím Židů z jiných zemí.

15. srpna 1944 SS-WVHA uvedlo, že internování 612 000 vězňů v koncentračních táborech bylo bezprostřední. Z těchto bylo 90 000 deportováno během „maďarské akce“ (Judenprogramm).[49]

Podle mého mínění tyto dokumenty nejenže vyvracejí masové vyhlazování v Březince – které bylo i tak technicky nemožné – ale taktéž vyvracejí tezi, kterou předkládá Arthur Butz ve své jinak skvělé *The Hoax of the twentieth Century*. Butz se domnívá, že Veesenmayerovy telegramy jsou z větší části podvrhy. Na podporu své teze cituje několik argumentů, ze kterých je nejdůležitější zpráva ICRC z roku 1947 o vlastních aktivitách v Maďarsku během válečného období.[50] V této zprávě se vůbec nevzpomíná masová deportace během jara a léta 1944 a autor uvádí, že utrpení maďarských Židů ve vší vážnosti začalo v říjnu 1944. Delegáti Červeného kříže v Budapešti v té době sídlili ve stejné budově jako židovský senát, a bylo nemyslitelné, aby ten nebyl schopen informovat lidi v Červeném kříži o protižidovských opatřeních zavedených Maďary a Němci.

Bez váhání přiznávám, že jsem v rozpacích, jak vysvětlit tuto záhadnou zprávu ICRC. Ale i mezi delegáty Červeného kříže musely být nekompetentní osoby a se vší pravděpodobností se tato zpráva dá takovéto osobě připsat. Německé válečné dokumenty jasně dokazují, že velikost deportace nebyla zveličená. Zopakujme si počty: Himmler, odkazující se na Hitlera, v květnu hovoří o 200 000 Židů, kteří měli být integrováni ve vojenském průmyslu.

15. srpna nadcházela internace 90 000 maďarských Židů v pracovních táborech a o týden později bylo stále 30 000 Židů z Maďarska v tranzitním táboře Březinka.

Jelikož procentuální zastoupení práceneschopných mezi těmito deportovanými muselo být značné, tato čísla naznačují úplný počet několika set tisíc obětí deportace. Veesenmayerovy telegramy udávají číslo 438 000 a falzifikát určený k diskreditaci Němců a Maďarů by měl význam jen tehdy, kdyby byl skutečný počet daleko nižší. Kdyby bylo, například, deportováno 350 000 maďarských Židů, rozdíl by byl k omluvení takovéhoto sofistikovaného a komplikovaného podvrhu příliš malý.

Dalším silným argumentem je to, že Veesenmayerův údaj je téměř přesně potvrzen transportními seznamy pocházejícími od Lászla Ferenczyho, šéfa maďarské policie, který udává celkový počet deportovaných 435 000. Tyto dokumenty byly poskytnuty jako důkazní materiál během Eichmannova procesu v Jeruzalému.[51] Když jsme v březnu 1999 s Carlem Mattognem navštívili Maďarské národní archivy, bylo nám řečeno, že transportní seznamy zmizely ve skladu blíže neurčeného ministerstva. V soukromém rozhovoru jeden z vedoucích expertů na „holocaust“ tuto informaci potvrdil a svěřil se nám, že důvodem „zmizení“ dokumentů byly „politické intriky“.

---

[49] NO-1990.

[50] Documents sur l‘activité du CICR en faveur des civils détenus dans les camps de concentration en Allemagne 1939-1945, Geneva 1947.

[51] State of Israel Ministry of Justice, The Trial of Adolf Eichmann, Volume VI, Jerusalem 1994, Acts 1159, 1160, 1161 & 1163-1167.

Člověk by mohl očekávat, že někdo tyto dokumenty ukryl nebo zničil, protože příslušná čísla byla nižší, než se všeobecně udává. I když tato možnost nemůže být vyloučena, zdá se mi o hodně pravděpodobnější, že Ferenczyho seznamy jsou nepohodlné pro oficiální historiografii, protože naznačují místa určení deportací. Kdyby mělo z Ferenczyho seznamů vyplynout, že část deportovaných nesměřovala do Osvětimi, tak by to automaticky naznačovalo, že záměr deportace nespočíval v zabíjení vězňů, protože podle oficiálního tvrzení o „holocaustu" byla v období květen-červenec 1944 Osvětim jediným fungujícím vyhlazovacím táborem.[52]

V tomto kontextu jsou významné transportní seznamy z roku 1944 uložené v archivu bývalého koncentračního tábora Stutthof. Z těchto seznamů vyplývá, že mezi 29. červencem a 28. říjnem bylo do tohoto tábora východně od Gdaňsku zasláno celkem 48 619 především ženských židovských vězňů. 25 043 z nich přišlo ze dvou baltských táborů: Kaunas (Lotyšsko) a Riga (Litva). S blížícím se postupem Rudé armády byli tito vězni evakuováni. Zbývajících 23 566 vězňů bylo posláno do Osvětimi.[53] Pro tyto tři velké transporty z Osvětimi (14., 16. a 28. srpna) máme víceméně úplný seznam jmen s odkazem na jejich příslušné národnosti. Více než 99 procent vězňů prvních dvou transportů byly maďarské Židovky. Kolik jich bylo v Osvětimi registrováno a kolik bylo v tranzitním táboře bez registrace, zůstává neznámo. Je překvapivé, že některé ze Židovek přeložených ze dvou pobaltských států do Stutthofu byly maďarské národnosti. Více než 90 procent ze 793 židovských žen, které představovaly transport z Kaunasu 4. srpna, pocházelo z Maďarska. Jistý počet maďarských Židovek taktéž přišel do Stutthofu dvěma transporty z Rigy (9. srpna a 1. října). Tento fakt je v polské i západní literatuře významně zamlčován. Je celkem možné, že tyto Židovky byly do pobaltských států poslány prostřednictvím osvětimského železničního spojení, ale stejně tak je možné, že byly poslány do Lotyšska a Litvy přímo z Maďarska. V pobaltských státech byly bezpochyby zaměstnány v důležité válečné výrobě, pravděpodobně pro Todtovu organizaci ještě předtím, než postup Rudé armády přinutil Němce k její evakuaci přes Baltik do Stutthofu. Tam byly zaměstnány v početných vedlejších táborech, především ve válečném průmyslu, ale částečně také v zemědělství.[54]

Tyto fragmenty kousek po kousku vyúsťují v globální pohled na události mezi květnem a červencem 1944. I když má tento globální pohled stále mnoho trhlin, je jediný koherentní a logický.

Z Maďarska bylo deportováno přibližně 438 000 Židů. Důvodem bylo v prvé řadě to, že Německo v té době zoufale potřebovalo pracovní sílu, protože prakticky každý práceschopný německý muž byl na frontě. Úlohu jistě hrály také bezpečnostní důvody. V té době se stávala možnou invaze Rudé armády do Maďarska a Židé by se přirozeně přidali k Sovětům. (Z toho je těžko můžeme obviňovat). Pro všechny deportované, anebo přinejmenším pro velkou část z nich, byla Osvětim prvním místem určení. 28 000 těchto Židů bylo v tomto táboře registrováno, zbytek zůstal buď jistý čas v tranzitním táboře anebo byl co nejdříve rozmístěn v pracovních táborech a pracovních jednotkách. V březnu 1999 jsme se s Carlem Mattognem osobně setkali s jedním z těchto bývalých deportovaných v Budapešti. Podle jeho vlastního vyjádření strávil v Osvětimi jen pár dní předtím, než byl poslán do slezského tábora Gross-Rosen.

---

[52] Podle literatury „holocaustu" bylo Chelmno v červnu a červenci 1944 reaktivováno po období 21 dní, ale nikdo netvrdí, že tam byli zplynováni maďarští Židé. Údajná plynování v Majdanku prý byla zastavena v listopadu 1943.

[53] Stutthof Archiwum Muzeum, I-IIB-8; Danuta Drywa, Ruch transportow miedzy KL Stutthof a innymi obozami, v: *Zeszyty Sztutowo* č. 9, 1990; J. Graf a C. Mattogno, *Das Konzentrationslager Stutthof und seine Funktion in der nationalsonalistischen Judenpolitik*, Castle Hill Publisher, Hastings 1999.

[54] Graf a Mattogno, *Das Konzentrationslager Stutthof*, kapitola 4.

V německém překladu své druhé knihy prezentuje J.C. Pressac čtenářům následující informaci:[55]

„Koncem války se podle *Encyclopedia Judaica* maďarští Židé a Židovky nacházeli v 386 koncentračních a pracovních táborech, jakož i v pracovních jednotkách, kde prožili skutečné utrpení. Bylo je vidět všude, od několika set v pracovních jednotkách po desetitisíce ve velkých táborech.“

Nevidíme žádný důvod zpochybňovat pravdivost tohoto vyjádření. Jeden z nejkritičtějších a nejrozšířenějších problémů je otázka, kde byli umístěni práceneschopní lidé. Tábor Březinka je jednoduše všechny nemohl pojmout. Neznáme žádné dokumenty o táboře mimo Osvětim, kde byli tito lidé umístěni. Pokud takovéto dokumenty existovaly, určitě byly vítězi zničeny nebo alespoň bezpečně skryty, protože byly s legendou konce maďarského Židovstva v plynových komorách Osvětimi-Březinky naprosto neslučitelné.

Fakt, že mezi deportovanými maďarskými Židy byl jistý počet dětí, může být celkem jistě vysvětlen německou politikou nerozdělovat rodiny (samozřejmě, pro tyto děti by bylo lepší, kdyby se o ně staraly křesťanské rodiny, ale to je jiná záležitost). Židovské děti nebyly v žádném případě vražděny jako „zbytečné hladové krky“, jak lživě naznačuje oficiální verze. Důkazem toho jsou dokumenty, které jsme s Mattognem našli během našeho třetího výzkumu v ruských archivech. Odkazuji na 217stránkovou zprávu, která vznikla v roce 1945 po osvobození Osvětimi. Byla napsána německy pod dozorem Sovětů čtyřmi bývalými vězni tábora, židovskými lékaři: Lebovitsem, Weilem, Reichem a Blochem, a obsahuje více než tisíc jmen téměř výlučně židovských vězňů s údaji o věku a datem jejich uvěznění. Tito vězni byli v osvětimské nemocnici 27. ledna 1945, když Rudá armáda vstoupila do tábora. Mezi těmito pacienty bylo 97 chlapců a 83 děvčat ve věku od několika měsíců až do 15 roků.[56] Dva z nich byli tříletý maďarský židovský chlapec J. J. Malek[57] a jedenáctileté maďarské židovské děvče R. M. Salomonová.[58] Chlapec přišel do Osvětimi v květnu 1944, děvče v červenci téhož roku. Kdyby bylo oficiální tvrzení o „holocaustu“ pravdivé, tyto dvě děti by se roku 1945 nikdy nedožily, byly by po příchodu zavražděny.

Za současných podmínek není samozřejmě možné mezi deportovanými maďarskými Židy zjistit počet obětí, ale šlo pravděpodobně o několik desítek tisíc. Je známým faktem, že mnoho vězňů podléhalo nemocem v tragických posledních měsících války. V každém případě nebyli v poválečném Maďarsku Židé úplně ohroženým druhem. Během prvních roků strašného rudého režimu, vedeného Židem Matyásem Rákosim, téměř zcela dominovali komunistické straně a obávané tajné policii. Jistý čas byl na začátku 50. let v Ústředním výboru Maďarské komunistické strany jen jeden Nežid. Podle populárního vtipu mu byla svěřena tato pozice jen proto, aby někdo v Ústředním výboru mohl podepisovat rozsudky smrti v den sabatu.

5. Závěr

Revizionisté úplně zničili legendu o vyhlazování v plynových komorách svými historickými a technickými argumenty, ale jejich úloha není zdaleka ukončena. Doteď jen částečně uspěli

---

[55] J. C. Pressac, *Die Krematorien von Auschwitz*, str. 199, 200.
[56] Gossudarstwenny Archiv Rossiskoj Federatsii, Moscow, 7021-108-23.
[57] Tamtéž, str. 181.
[58] Tamtéž, str. 183.

v demonstrování toho, co se skutečně stalo se Židy během 2. světové války.

Mnoho revizionistů se přidržuje názoru, že kniha Waltera Sanninga *The Dissolution of Eastern European Jewry*,[59] která se objevila v roce 1983, je definitivní odpovědí na tuto otázku. Skutečně, Sanning vykonal obdivuhodnou práci a žádný seriózní badatel si nemůže dovolit ji ignorovat. Avšak to, co jsem řekl o Butzově knize *The Hoax of the Twentieth Century*, lze stejně aplikovat na Sanningovu demografickou studii: i výjimečná práce může obsahovat jisté chyby. Sanningova kniha trpí dvěma nedostatky: autor nebere v úvahu Korherrovu zprávu,[60] nejdůležitější německý válečný dokument ohledně přesunu židovské populace, a vkládá příliš velkou důvěru do sovětských zdrojů. Ve velkém se například spoléhá na Davida Bergelsona, prezidenta Židovského antifašistického výboru, podle kterého bylo 80 procent sovětských Židů evakuováno před příchodem wehrmachtu a nikdy Němce nevidělo. Sanning nebere do úvahy možnost, že Bergelson zveličil počet evakuovaných sovětských Židů, aby vytvořil lichotivý obraz Rudé armády, „spasitele Židů před fašismem“. Tvrzení komunistického propagandisty jsou příliš slabým základem pro demografické statistiky.

Dle mého mínění je Sanningův odhad židovských ztrát (okolo půl milionu obětí v německé sféře vlivu) příliš nízký; skutečný počet by klidně mohl být dvojnásobný.

Rozhodný pokrok ve zkoumání přesunu židovské populace a kalkulaci židovských ztrát během 2. světové války se dá očekávat jen tehdy, když historici získají přístup k doposud neznámým dokumentům z východních archivů. Když říkám „historici“, mám přirozeně na mysli revizionisty, protože naši oponenti se této úlohy nechopí.

http://www.russgranata.com/ e-mail: info@russgranata.com POB 2145 PVP CA 90274 USA

[59] Institute for Historical Review, Torrance, 1983.
[60] NO-5194.